

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **T. K.**, narozený

bytem

zást.: JUDr. Radek Bechyně, advokát
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2018, č. j. KUOK 45452/2018, sp. zn.:
KÚOK/7461/2018/ODSH-SD/7955

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví tohoto rozsudku. Uvedl, že odvolací správní orgán (žalovaný) zcela ignoruje v rozporu se zákonem odvolatelem tvrzené odvolací důvody, tedy svým rozhodnutím shledává odvolatele vinným, aniž by byl řádně zjištěn skutečný stav věci. Konstatoval, že postupem správního orgánu byl ve smyslu § 65 odst. 2 s.ř.s. zkrácen na svých právech takovým způsobem, mající za následek nezákonnost rozhodnutí. Žalobce konstatuje, že došlo k významnému porušení jeho práva na obhajobu. V příkrém rozporu se zásadou oficiality nebylo užito důkazních prostředků naléhavě potřebných ke zjištění skutkového stavu věci.
2. Žalovaný sice uvádí, že bylo ze strany žalobce navrženo provedení místního šetření, které by nepochybně napomohlo k přesnému zajištění místa spáchání přestupku, které má v tomto případě své opodstatnění. V rozhodnutí je uvedeno, že přestupek byl spáchán na dálnici D46 v prostoru 11 km a vzniká tedy logická pochybnost o tom, kde měl být údajný přestupek spáchán. S ohledem na skutečnost, že místo není jakýmkoliv způsobem upřesněno v žádné části rozhodnutí, vyvstává otázka, zda bylo vůbec řádně a přesně zajištěno již prvoinstančním správním orgánem. Žalobce považuje přesné zajištění místa za stěžejní i s ohledem na následné prokazování materiálního znaku spáchaného přestupkového jednání.
3. Dále uvedeno, že v rámci celého řízení nebyly žalobci naprosto prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoliv ohrozil či narušil veřejný zájem. Kdy v celém napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho žalobce svým jednáním ohrozil.
4. Žalobce se neztotožňuje se závěrem odvolacího správního orgánu, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Takovéto tvrzení správního orgánu jde naprosto proti smyslu a chápání jednotlivých znaků přestupku, kdy pokud by materiální znaky přestupku odpovídaly znakům formálním, nebylo by potřeba materiální znak prokazovat a zjevně by ani taková definice neexistovala. Odvolací správní orgán dále uvádí, že sice spatřuje naplnění materiálních znaků přestupku v porušení pravidel silničního provozu, kdy je společenským zájmem dodržování pravidel silničního provozu, kdy ovšem i tato formulace jde proti smyslu a logice chápání materiálního a formálního znaku přestupku, kdy toto konstatování by opět stíralo jakýkoliv rozdíl mezi těmito znaky. Žalobce se domnívá, že toto konstatování odvolacího správního orgánu je vytvořeno na podporu tvrzení, že materiální a formální znaky přestupku jsou totožné. Dle rozsudku NSS č. j. 5As 104/2008-45 ze dne 14. 12. 2009 je zjevné, že nelze naplnění materiálního znaku odůvodnit naplněním znaku formálního. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by ovšem muselo ze strany správního orgánu dojít k přesnému zajištění místa spáchání přestupkového jednání. Přesné zajištění místa považuje žalobce v souvislosti s materiálním znakem přestupku za klíčové, kdy v místě, kde měl být přestupek spáchán, se jedná o rovný přehledný úsek komunikace. Zde tedy vzniká pochybnost o ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob, kdy naměřená rychlost v místě mimo zástavbu a na přehledném rovném úseku není zjevně nepřiměřenou.

5. Žalobce se též domnívá, že provoz musel odpovídat možností jet vyšší rychlostí než je maximální povolená bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla, kdy zcela jistě většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší povolenou rychlost, by byl žalobce nucen takovouto rychlostí předjíždět jiná vozidla.
6. Lze se tedy domnívat, že i když žalobce po formální stránce přestupek spáchal, ovšem nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoliv ohrozil. Pro uznání vinným za přestupek musí ovšem správní orgán prokázat naplnění obou těchto znaků přestupkového jednání. Tedy znaky formální i materiální. K tomuto ovšem ze strany správních orgánů nedošlo.
7. K materiálním aspektům žalobce dále poukázal na významné skutečnosti ve smyslu výše uvedených (nespáchání nehody, jízda dle platných předpisů), které zpochybňují naplnění materiálního aspektu daného jednání, jelikož ovlivnění jakoukoliv návykovou látkou nelze obviněnému potvrdit a nelze dovozovat nakolik je společenským zájmem podvolovat se důsledné represí ze strany policie. Tyto skutečnosti nejsou v rámci naplnění materiálních aspektů důsledně zkoumány a ani prokazovány, kdy lze dovodit jisté pochybnosti právě o naplnění materiálního aspektu přestupkového jednání.
8. Navrhoval proto, aby vzhledem ke všemu výše uvedenému krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2018 zruší a věc vrátí tomuto orgánu k novému projednání.
9. Žalobce také požadoval, aby soud zavázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.
10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, Odboru občanských záležitostí – přestupkového oddělení, ze dne 5. 12. 2017, č. j. PVMU 155772/2017 16a, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že dne 7. 10. 2017 v 09:00 hod. na dálnici D46 ve směru jízdy od Brna na Olomouc v prostoru kilometru 11, při řízení motorového vozidla, RZ, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou B20a na 110 km/h, kdy mu byla Policií ČR za pomoci silničního rychloměru PolCam PC 2006 naměřena rychlost nejméně 169 km/h, kdy tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 59 km/h.
11. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci napadeného rozhodnutí. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

12. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že tyto jsou totožné s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S těmito námitkami se žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal v dostatečném rozsahu a své závěry tam řádně odůvodnil. Na závěrech tam vyslovených nadále setrvává.
13. Dle žalovaného žalobce nebyl v průběhu řízení krácen na svých právech, správní orgán I. stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu jak se zákonem o silničním provozu, tak se správním řádem a navrhol proto, aby krajský soud žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2018 zamítl jako nedůvodnou.
14. V policejním spise, který se stal součástí správního spisu je založeno, oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, z něhož se podává, že ke spáchání přestupku ze strany žalobce došlo na dálnici D46 v km 11 ve směru na Olomouc, kde nejvyšší dovolená rychlost je 110 km/h, naměřená rychlost 175 km/h, po odpočtu odchylky 169 km/h, kdy žalobce je proto podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., kdy při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více. Věc je zasílána k vyřízení MěÚ Prostějov. Součástí je pak úřední záznam ze dne 3. 11. 2017 sepsaný prap. P. O., v němž uvedeno, že jmenovaný dne 7. 10. 2017 společně s prap. M. B. (řidič) prováděl dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu jako velitel hlídky dálničního oddělení Policie ČR, na úseku dálnice D1 a D46, ve služebním vozidle, v civilním provedení, hnědé barvy. Na dálnici D46, v prostoru kilometru 11 ve směru jízdy od Brna na Olomouc policisté v čase 9:00 hod., pomocí schváleného měřicího zařízení rychlosti PolCam, umístěném ve služebním vozidle, v civilním provedení hnědé barvy, změřili rychlost osobnímu motorovému vozidlu tov. zn. RZ: ve výši 175 km/h (po odečtu tolerance měřicího přístroje 169 km/h), a to v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost mimo obec stanovena svislou dopravní značkou B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ na 110 km/h. Výše uvedené osobní motorové vozidlo bylo následně hlídkou předepsaným způsobem, tj. za pomoci „doplňkové zvláštní výstražné svítilny vyzařující přerušovaný tok světla modré barvy a nápisu „Stop Policie“ zastaveno. Řidič na výzvu předložil veškeré doklady potřebné pro provoz a řízení motorového vozidla. V osobě řidiče byl dle předložených dokladů ztotožněn žalobce. Po ústním poučení a zákonné výzvě policista u řidiče provedl orientační dechovou zkouškou certifikovaným měřícím přístrojem zn. Dräger s negativním výsledkem. Následně po zbežném vyhodnocení porízeného záznamu zařízením PolCam na místě, řidiči sdělil, že se dopustil přestupku, a to tím, že v úseku, kde je dovolená nejvyšší rychlost ve výši 110 km/h, stanovená dopravní značkou, jel s vozidlem rychlostí 175 km/h, po odečtu tolerance měřicího přístroje 169 km/h. Protože spáchaný přestupek nelze projednat na místě v blokovém řízení, bylo řidiči sděleno, že tento přestupek nelze projednat příkazem na místě a proto bude přestupek sepsán a poté oznámen příslušnému správnímu orgánu k projednání. Na místě policista s řidičem sepsal záznam o přestupku, do kterého mu dal možnost se písemně vyjádřit a následně záznam podepsat, řidič tento záznam vlastnoručně podepsal. Měření rychlosti bylo prováděno v souladu s návodem k obsluze, ze kterého byl řádně policista vyškolen v rámci instruktáže. Měření rychlosti bylo zaznamenáno na měřicí zařízení PolCam a následně uloženo na CD nosič, který je

součástí policejního spisu. Řidič svým jednáním porušil ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů a je důvodně podezřelý z naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

15. Dále se ve spise nachází evidenční karta řidiče (žalobce), Záznam z měřicího zařízení PolCam (na něj odkazuje úřední záznam) a ověřovací list č. 241/16 měřicího zařízení, kterým byla měřena rychlost vozidla žalobce, kdy se jedná dle tohoto ověřovacího listu o silniční rychloměr PolCam PC2006, kdy ověření bylo provedeno 23. 11. 2016, rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze, konec platnosti ověření je dnem 22. 11. 2017.
16. Dne 3. 11. 2017 Policie České republiky, Dálniční oddělení Ivanovice na Hané oznamuje spáchání uvedeného přestupku Magistrátu města Prostějov. 14. 11. 2017 oznamuje Magistrát města Prostějov, odbor občanských záležitostí – přestupkové oddělení spáchání přestupku (překročení rychlosti) žalobci, kdy z oznámení vyplývá, jakého přestupkového jednání se žalobce měl dopustit a současně byl předvolán k nařízenému jednání na den 5. 12. 2017 v 10:00 hod. Jmenovaný nebyl poštovním doručovatelem zastižen, zásilka byla proto uložena na poště a připravena k vyzvednutí 16. 11. 2017, žalobce si ji pak osobně vyzvedl 30. 11. 2017. Do spisu pak byl založen výpis z karty řidiče.
17. Dne 4. 12. 2017 žalobce udělil plnou moc k zastupování advokátovi JUDr. Radku Bechyně, který toho dne zaslal do datové schránky Magistrátu města Prostějov plnou moc a dále sdělení, že navrhuje doplnění dokazování ve věci přestupku a sděluje správnímu orgánu, že nevyužije práva účasti na ústním jednání v dané věci. Navrhoval dokazování výsledkem zasahujících policistů, neboť se domnívá, že došlo k závažným pochybením při zajištění skutkového děje. Dále navrhoval doplnit dokazování o posouzení provedeného měření výrobcem měřicího zařízení.
18. Dne 5. 12. 2017 proběhlo u Magistrátu města Prostějov projednání přestupku k nepřítomnosti žalobce, kdy byly u jednání provedeny důkazy založené v policejním spise, přičemž z protokolu o jednání pak vyplývá, že správní orgán dospěl k názoru, že není důvod nařizovat nový termín ústního jednání, když zmocněnec svého práva na ústní jednání nevyužil. K dalšímu dokazování výpověďmi svědků – zakročujících policistů správní orgán z důvodu nadbytečnosti již nepřekročil, protože ti by již ve věci neuvedli nic jiného, než co vyplývá z provedených listinných důkazů, které jsou ve spise – viz Rozsudek NSS z 3. 3. 2011, sp. zn. 7As 18/2011. K návrhu zmocněnce na doplnění dokazování o posouzení provedeného měření výrobce měřicího zařízení správní orgán uvádí, že zmocněnec neuvedl, co by mělo toto posouzení prokázat. Navíc správní orgán po posouzení záznamu z měřicího zařízení neshledal pochybení policistů při měření rychlosti. Správní orgán není návrhy účastníků řízení vázán a dle jeho názoru byly v této věci provedeny důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Vzhledem k tomu, že přestupek byl spolehlivě zjištěn, bude na základě výše uvedeného

vydáno správním orgánem rozhodnutí ve věci samé, kterým bude obviněný uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, za což mu bude uložena pokuta, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel a povinnost zaplatit náklady správního řízení.

19. Dne 5. 12. 2017 Magistrát města Prostějova vydal rozhodnutí o přestupku pod č. j. PVMU 155772/2017 16a, kterým uznal žalobce vinným tím, že se dopustil z nedbalosti přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu tím, že:

při řízení vozidla reg. zn. dne 7. 10. 2017 v 09:00 hod. překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 59 km/hod., což bylo zjištěno hlídkou Policie ČR, Dálničním oddělením Ivanovice na Hané (dále jen „PČR“), která mu na dálnici D46 ve směru jízdy od Brna na Olomouc, v prostoru km 11 naměřila rychlost jízdy 175 km/hod., přičemž v daném úseku byla povolena maximální rychlost jízdy dopravní značkou B20a na 110 km/hod., čímž byla překročena po odečtení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3% rychlost jízdy mimo obec o 59 km/hod. (3% tolerance rovná se 5,25 km/hod., při zaokrouhlení ve prospěch řidiče činí tolerance 6 km/hod.). Tímto jednáním obviněný porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 citovaného zákona a za to se obviněnému ukládá podle § 35 písm. b) a c) zákona o odpovědnosti za přestupky a podle § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

20. Dále byl zavázán k povinnosti nahradit náklady přestupkového řízení stanovené paušální částkou 1.000 Kč.

21. Z odůvodnění pak vyplynulo, že zavinění obviněného na projednávaném přestupku bylo zadokumentováno a zcela prokázáno shromážděným spisovým materiálem, který byl v odůvodnění rozhodnutí uveden (jedná se o podklady založené v policejním spise).

22. Uvedeno, že na základě uvedených důkazů při jejich posuzování každého zvláště, tak všech v jejich vzájemné souvislosti vzal správní orgán za spolehlivě zjištěný stav věci a za prokázané, že se obviněný dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, neboť ze zjištění skutkového děje je zřejmé, že obviněný svým jednáním porušil toto ustanovení zákona o silničním provozu:

- § 4 písm. c) tím, že jako řidič motorového vozidla nerespektoval dopravní značku B 20a, která povolovala max. rychlost jízdy 110 km/hod., neboť jel rychlostí po odečtení tolerance minimálně ve výši 169 km/hod.

23. Dále v odůvodnění uvedeno, že zmocněnec ve své omluvě z ústního jednání požádal o nařízení nového termínu ústního jednání. Dále navrhl doplnit dokazování o výslech zasahujících policistů a doplnit dokazování o posouzení

provedeného měření výrobcem měřicího zařízení. K uvedenému správní orgán uvedl, že není důvod nařizovat nový termín ústního jednání, když zmocněnec svého práva účasti na ústním jednání nevyužil. K dalšímu dokazování výpověďmi svědků – zakročujících policistů správní orgán z důvodu nadbytečnosti již nepřikročil, neboť tito by již ve věci neuvedli nic jiného, než co vyplývá z provedených listinných důkazů, které jsou ve spise – viz rozsudek NSS z 3. 3. 2011, sp. zn. 7As 18/2011. K návrhu zmocněnce na doplnění dokazování o posouzení provedeného měření výrobcem měřicího zařízení správní orgán uvádí, že zmocněnec jednak neuvedl, co by mělo toto posouzení prokázat a navíc správní orgán po posouzení záznamu z měřicího zařízení neshledal pochybení policistů při měření rychlosti. Správní orgán není návrhy účastníků řízení vázán a dle jeho názoru byly v této věci provedeny důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci.

24. Dále uvedeno, že uvedeným jednáním byl ohrožen zájem společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, na ochranu zdraví, života i majetkových hodnot. V daném případě se jedná o protiprávnost jednání, neboť uvedeným jednáním obviněný porušil povinnost stanovenou zákonem. Porušení výše uvedené právní povinnosti je přestupkem, protože takové porušení zákona o silničním provozu za přestupek výslovně označuje. Pokud se týká subjektivní stránky přestupku, správní orgán uvedl, že tato byla naplněna již tím, že se v uvedeném případě jedná o držitele řidičského oprávnění, tedy o osobu dospělou, duševně zdravou a schopnou poznávat skutečnosti a situace v silničním provozu, schopnou vědomě určovat svoje chování během jízdy. Tedy je vyvráceno, že by se jednalo o osobu, která nevěděla, že může svým jednáním způsobit škodlivý následek a vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům to ani nemohla vědět a nevěděla. Zákon označuje výše uvedené protiprávní jednání obviněného za přestupek proto, že se jedná o jednání pro společnost nebezpečné. Hledisko společenské nebezpečnosti se tedy uplatňuje již při vymezení skutkové podstaty uvedeného přestupku. Dále správní orgán posoudil z tohoto hlediska i tento konkrétní případ a musí konstatovat, že materiální znak je naplněn, když obviněný překročil rychlost jízdy mimo obec o 59 km/hod., tedy výraznějším způsobem, což mělo za následek porušení veřejného zájmu, tedy všech, kteří pro jízdu mimo obec respektovali dopravní značku B 20a, která omezovala rychlost jízdy, ale i ostatních (byť potencionálních) účastníků provozu na pozemních komunikacích, kteří oprávněně předpokládali, že všichni účastníci provozu dodržují pravidla pro provoz na pozemních komunikacích. Účel rychlostních limitů je především preventivní, tzn., aby se vzniku nebezpečných situací předem zabránilo. Na základě výše uvedeného správní orgán dospěl k závěru, že o naplnění materiálního znaku přestupku spáchaného obviněným nemůže být pochyb. Při stanovení výše správních trestů za spáchaný přestupek bylo přihlédnuto k jeho závažnosti, která je hlavním kritériem a je zákonem obecně vyjádřena v druhu správního trestu a v horní hranici výměry správního trestu, který lze za přestupek uložit. V tomto případě bylo možné uložit pokutu od 5.000 Kč do 10.000 Kč a k tomu ještě zákaz činnosti, který spočívá v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 - 12 měsíců. Uvedeným jednáním obviněného byl ohrožen zájem společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, na ochranu zdraví, života i

majetkových hodnot. Správní orgán taktéž přihlédl k hodnotě překročení maximální povolené rychlosti mimo obec o 59 km/hod. i k výpisu z evidenční karty obviněného, jež obsahuje jeden záznam z 20. 1. 2017, který svědčí o jeho protiprávním jednání v minulosti, ale vzhledem k tomu, že se jedná o méně závažný přestupek, správní orgán k tomu jako přítěžující okolnosti nepřihlížel. Z uvedených důvodů uložil správní orgán pokutu i zákaz činnosti v dolní hranici rozpětí pro daný přestupek. Podle názoru správního orgánu jsou správní tresty adekvátní danému přestupku a povedou k nápravě obviněného. Formu zavinění hodnotil správní orgán jako nedbalost, protože obviněný se k věci nevyjádřil a správní orgán tak nemohl formu zavinění blíže vyhodnotit a úmysl nebyl prokázán.

25. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, v němž namítal stejné skutečnosti, jako později ve správní žalobě.
26. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný mj. uvedl, že posouzení skutkového i právního stavu odvolací orgán shledal správný, když shromážděné důkazy ve svém souhrnu prokazují stíhané jednání bez důvodných pochybností a nejsou mezi nimi ani rozpory či nesrovnalosti. Ze shromážděných důkazních prostředků nevyplynulo nic, co by zpochybňovalo správnost a korektnost informací zachycených na CD nosiči – videozáznam zachycující překročení rychlosti z údaje o čase, rychlosti a místě výskytu předmětného vozidla (vozidlo bylo zaměřeno a zdokumentováno při jízdě na dálnici). Správný a řádný způsob měření byl Policií ČR doložen zmíněným videozáznamem a ověřovacím listem k danému typu měřidla (obdobně rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4As 118/2013-61, dostupné na www.nssoud.cz). Ze spisového materiálu lze dále seznat, že obviněný byl po změření rychlosti následně zastaven a kontrolován, o čemž bylo na místě sepsáno „Oznámení přestupku“, ve kterém se obviněný nevyjádřil a ani jej nepodepsal. V tomto ohledu považuje odvolací správní orgán za důležité zdůraznit, že prvostupňový správní orgán postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Svůj postup pak řádně a vyčerpávajícím způsobem v projednávané věci odůvodnil, své úvahy dostatečně popsal a ve svém rozhodnutí se řádně vypořádal s tím, proč navržené důkazy, a to provedení výslechu svědků, zasahujících policistů a posouzení provedeného měření výrobcem měřicího zařízení neprovedl, a to na str. 2 napadeného rozhodnutí. Omluva z nařízeného ústního jednání nebyla správním orgánem I. stupně akceptována, jelikož nebyl důvod pro nařízení nového termínu ústního jednání. Zmocněnec neuvedl důvod své omluvy, pouze sdělil, že nevyužívá práva účasti na ústním jednání. Odvolací správní orgán rovněž přezkoumal podmínky pro projednání v nepřítomnosti, kdy bylo zjištěno, že zmocněnec podal omluvu den před konáním ústního jednání spolu s plnou mocí, který mu udělil obviněný. Zmocněnec v omluvě neuvedl žádný dostatečný důvod pro stanovení nového termínu, jen navrhoval provedení důkazu výsledkem svědků a posouzení provedeného měření výrobcem měřicího zařízení a současně uvedl, že nevyužíval svého práva účasti při jednání. Ústní jednání bylo tudíž provedeno v nepřítomnosti obviněného v souladu s ust. § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, tj. obviněný byl řádně předvolán a bez náležité omluvy se nedostavil. Podmínkami uznání omluvy z jednání se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém

rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6As 25/2013-23, dostupné na www.nssoud.cz. Odvolací správní orgán s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu je tak názoru, že omluva zmocněnce z nařízeného ústního jednání sice byla včasná, jelikož mu byla udělena plná moc dne 4. 12. 2017 a omluva byla podána též den, nicméně již nebyly splněny podmínky další dle uvedeného judikátu, tedy omluva nebyla důvodná, ani ničím doložená. Odvolací správní orgán shledal, že řízení před správním orgánem I. stupně bylo provedeno v souladu se zásadami správního řízení.

27. K námitce zmocněnce, že správní orgán měl vzít v potaz okolnosti spáchaného přestupku, když nevznikl žádný následek přestupkového jednání (nedošlo k dopravní nehodě, nebyl bezprostředně ohrožen žádný účastník silničního provozu), a dále okolnosti spáchání přestupkového jednání, míru zavinění a případnou pohnutku vedoucí ke spáchání daného jednání, odvolací správní orgán konstatuje, že projednaný přestupek je ohrožovací, tj. ke spáchání předmětného přestupku není potřeba, aby ke vzniku hmotné škody či poruše života a zdraví ostatních účastníků provozu skutečně došlo, stačí jeho ohrožení. Navíc má odvolací správní orgán za to, že správní orgán I. stupně přihlédl k všem skutečnostem daného případu vyplývající ze spisu, napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a skutečnosti ke zhodnocení ostatních kritérií nejsou k dispozici. S ohledem na výše uvedené byla námitka shledána za nedůvodnou.
28. Odvolací správní orgán konstatuje, že správním orgánem I. stupně byl prokázán materiální i formální znak přestupku. V souladu s názorem soudů ve správním soudnictví obecně platí, že při naplnění formálních znaků jednání, jež je zákonem označeno za přestupek, jsou v běžně se vyskytujících případech naplněny i znaky materiální, neboť již naplněním daných formálních znaků je ohrožen či porušen zájem společnosti. Aby tomu tak nebylo, musely by v daném případě existovat významné okolnosti či zvláštnosti případu, které takový závěr vylučovaly (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4As 118/2013-61 a ze dne 4. 12. 2009, č. j. 5As 104/2008-45, dostupné na www.nssoud.cz). V projednávaném případě nebyly žádné okolnosti, které by snižovaly nebezpečnost jednání obviněného natolik, že by se již nejednalo o přestupek, shledány. Uvedená námitka není důvodná. Navíc se v daném případě jednalo o kvalifikovanou skutkovou podstatu ve vztahu ke skutkové podstatě přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, podle které je přestupkem překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Z tohoto důvodu není na místě otázka, zda byl naplněn materiální znak přestupku, ale zda se jedná o zavinění z nedbalosti či o úmysl. S ohledem na značnou míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti v daném případě se odvolací správní orgán neztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, že se jednalo o zavinění z nedbalosti. Odvolací správní orgán má za to, že se jednalo minimálně o přestupek spáchaný úmyslně (úmysl nepřímý) dle ust. § 15 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého platí, že obviněný věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší, s tím byl srozuměn. Tato skutečnost však nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, ani není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, protože v případě

přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti postačí i zavinění z nedbalosti.

29. Dle žalovaného k žádnému pochybení ze strany správního orgánu I. stupně nedošlo.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

30. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h^{-1} a více nebo mimo obec o 50 km.h^{-1} a více.
31. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
32. Pokud jde o žalobní námitky, jedná se o dvě námitky ze strany žalobce, který namítal, nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a neprokázání materiálních znaků přestupku.
33. Ani jednu tuto námitku krajský soud nepokládá za námitku důvodnou z následujících důvodů.
34. Z přiloženého správního spisu správního orgánu I. stupně bylo zjištěno, že skutkový stav byl zjištěn nade vší pochybnost a kromě listinných důkazů založených v policejním spise a záznamu z měřicího zařízení PolCam by bylo zcela nadbytečné jakékoliv důkazy provádět. Bylo totiž jednoznačně prokázáno, jaká rychlost vozidlu žalobce byla naměřena a soud na tomto místě uvádí, že žalobce ani tuto skutečnost v žalobě a ani v průběhu správního řízení nezpochybnil. Bylo zcela jednoznačně z podkladů prokázáno, jaká rychlost jízdy byla žalobci naměřena, jakým silničním rychloměrem policie rychlost měřila, přičemž z ověřovacího listu založeného ve správním spise vyplývá, že se jednalo o měřidlo ověřené, kdy konec platnosti ověření byl 22. 11. 2017 (silniční rychloměr PolCam byl v pořádku), policista, který měření prováděl, toto prováděl v souladu s návodem k obsluze, jak uvedl do úředního záznamu z 3. 11. 2017, a uvedl, že byl řádně vyškolen v rámci instruktáže, jak měření provádět v souladu s návodem k obsluze. O tom, že měření bylo prováděno správně, nemá tedy soud nejmenší pochybnosti a bylo by zcela nadbytečné ve věci provádět další dokazování nad rámec podkladů založených v policejním spise, např. výsledkem policejní hlídky, která měření prováděla, neboť soud má za to, že tento výsledek by nemohl přinést do věci žádné nové či jiné skutečnosti, když nebyl nejmenší důvod nevěřit skutečností uvedeným v úředním

záznamu, neboť policisté, kteří měření prováděli, konali pouze své služební povinnosti, když prováděli dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu, jak nakonec v úředním záznamu uvedli a žalobce ani tyto skutečnosti nezpochybňoval. Uvedl jako žalobní námitku tu skutečnost, že z výroku rozhodnutí nevyplývá, že by bylo přesně označeno místo spáchání přestupku a že tedy vzniká pochybnost, kde měl být údajný přestupek spáchán, což je důležité i s ohledem na následné prokázání materiálního znaku spáchaného přestupkového jednání.

35. S touto skutečností však soud nesouhlasí, neboť z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela jednoznačně vyplývá, že přestupek byl spáchán 7. 10. 2017 v 9:00 hod. na dálnici D46 ve směru jízdy žalobce od Brna na Olomouc v prostoru km 11. Soud uvádí, že ve výroku rozhodnutí je zcela jednoznačně označeno místo, kde ke spáchání přestupku došlo, tedy že to bylo na dálnici, že to bylo mimo obec, kde v km 11 dálnice D46 ve směru od Brna na Olomouc, kde dopravní značkou B20a byla povolena maximální rychlost jízdy 110 km/hod., přičemž žalobci byla naměřena rychlost (jednoznačně mimo obec) 175 km/hod, kdy po odpočtu tolerance měřicího zařízení 3% při rychlosti nad 100 km/hod. se jedná o odečet rychlosti 5,25 km/hod., zaokrouhleno ve prospěch řidiče na 6 km/hod., takže k překročení rychlosti došlo o 59 km/hod. a jak soud zdůrazňuje, místo spáchání přestupku bylo označeno nade vší pochybnost. Soud tedy dospěl k závěru, že jakékoliv další dokazování by bylo nadbytečné, když skutkový stav byl zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu. Ani pokud jde o prokázání materiálního znaku daného přestupkového jednání, kdy žalobce uvádí, že v napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho žalobce svým jednáním ohrozil a že odvolací správní orgán spatřuje naplnění materiálních znaků přestupku v porušení pravidel silničního provozu, kdy je společenský zájem dodržovat pravidla silničního provozu, když ovšem i tato formulace, jak žalobce uvedl, jde proti smyslu a logice chápání materiálního a formálního znaku přestupku.

36. Ani s tímto stanoviskem soud nesouhlasí a v tomto směru, tak jako žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4As 118/2013-61, kdy v bodě [37] NSS uvádí: *Stěžovatel rovněž namítal nesprávné posouzení materiální stránky stíhaného jednání (bod [13]), tedy existenci právní vady ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Podle ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích je přestupkem „[z]aviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně“.* Pojem přestupku v sobě spojuje jak naplnění formálních znaků, tak znaků materiálních. Jak však plyne z rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5As 104/2008-45, obecně platí, že při naplnění formálních znaků jednání, jež je zákonem označeno za přestupek, jsou v běžně se vyskytujících v případech naplněny i znaky materiální, neboť již naplněním daných formálních znaků je ohrožen či porušen zájem společnosti. Aby tomu tak nebylo, musely by v daném případě existovat významné okolnosti či zvláštnosti případu, které takový závěr vylučovaly. Podle názoru zdejšího soudu tomu tak ve stěžovatelově případě nebylo. Překročení nejvyšší povolené rychlosti o více než 37% při běžném denním provozu je natolik významné, že samo o sobě porušuje společenský zájem na dodržování pravidel silničního provozu a na bezpečnosti tohoto provozu. Takto závažné porušování pravidel

silničního provozu nelze tolerovat. Krajský soud konstatoval, že stěžovatel podle správních orgánů překročil rychlost o 34 km/hod., čímž ohrozil sebe i okolí, a učinil tak na pozemní komunikaci spojující Hradec Králové s Brnem a Olomoucí v pátek v 13:37 hod., tedy na značně frekventované komunikaci v pátek odpoledne, tedy v čase, který je obecně spojovaný se zvýšeným provozem na pozemních komunikacích. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožnil a zdejší soud konstatuje, že jde o závěr, který je v souladu s § 2 odst. 1 zákona o přestupcích.

37. *V bodě [38] uvedeného rozhodnutí pak uvedeno, že stěžovatel namítal, že závěr krajského soudu ve vztahu k materiální stránce odporuje judikatuře zdejšího soudu (viz bod [13]), avšak v projednávané věci byla konkrétní nebezpečnost stíhaného jednání posouzena s ohledem na místo a čas, kdy k němu došlo, přičemž tyto skutečnosti jsou patrné z fotodokumentace, takže byly naplněny intence stěžovatelem namítané judikatury, tak jak ji stěžoval sám shrnul. Ani tato námitka není důvodná.*
38. *V bodě [39] uvedeného rozsudku NSS konstatuje, že ani při posuzování materiální stránky stíhaného jednání se krajský soud nedopustil nesprávného právního posouzení.*
39. Soud tedy odkazuje na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu a uvádí, že i v tomto posuzovaném případě materiální stránka uvedeného přestupku naplněna byla. Žalobce jel po dálnici ve směru od Brna na Olomouc. Jak je všeobecně známo, provoz na dálnicích bývá poměrně „hustý“, žalobce překročil rychlost jízdy o více než 50 km/hod., tedy nad povolený limit v daném úseku, což je (konkrétně minimálně 59 km/hod.) výrazné překročení rychlosti. Je také všeobecně známo, že značné množství dopravních nehod je způsobeno právě porušením předepsané rychlosti jízdy v konkrétním úseku, což je i daný případ žalobce. Tím zcela jednoznačně žalobce ohrožuje (tedy způsobem jízdy) nejenom sebe, může ohrozit i ostatní účastníky dopravního provozu a způsobit tím vážnou újmu na životě či zdraví jak sebe tak jiných účastníků silničního provozu, kteří pravidla stanovená zákonem dodržují.
40. S otázkou materiálního a formálního znaku přestupku v daném případě se žalovaný řádně vypořádal na str. 4 svého rozhodnutí a s odůvodněním, jak bylo provedeno žalovaným, se soud zcela ztotožňuje.
41. Soud tedy uzavírá, že ani jedna z žalobních námitek důvodná není, žaloba tedy není důvodná a jako takovou ji soud zamítl dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).
42. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. září 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně